

er sat ind, med Forlæt for at sige noget andet end, hvad der staar i Straffeloven, nemlig Erhverv, bliver det noget temmelig ubesemt og noget, som vil gøre disse Sager endnu mere vanskelige og gøre Muligheden af at faa Domfældelse i disse Sager endnu mere udelukket og sjældn end hidtil. Det kan være, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) outrerede det lidt, da han talte om, at saa maatte disse Fruentimmer jo holde Bog, for at de kunde kontrollere, hvor stor en Del af deres Indtægt der indgik paa denne Maade, og hvor stor en Del paa anden Maade, for at se, om den dreves paa en saadan Maade, at man kunde kalde den for en Næringsvej. Det kan maaske kaldes noget outreret, men man kan ikke undre sig over, at man er kommen ind derpaa. Naar der skal statueres en Forskel mellem at drive Utugt som Erhverv eller at drive Utugt som Næringsvej, naar man vil komme ind paa det, maa det, hvis det skal betragtes som Næringsvej, være den væsentligste Del af deres Erhverv, hvis de leve deraf. Men skal det godtgøres foruden det andet, saa tror jeg nok, at medens der nu kun er henved 300 Tilfælde om Aaret, hvor der virkelig erhverves Bøje og Dom i disse Sager, at man tør sige, at hvis dette skulde tages med, vilde der af disse ikke en Gang blive 50 tilbage, hvis man foruden at konstatere, at der er taget Betaling, tillige skal gøre Rede for hele deres øvrige Levned, hvad der vil blive nødvendigt, naar man skal paavise, at det er en Betingelse for hele deres Eksistens, at de drive dette Erhverv. Skal man ind paa dette om „Næringsvejen“, vil jeg gøre opmærksom paa, at det let kan foranledige en anden Ulempe, som man kender anden Steds fra, f. Eks. fra Berlin, hvis man vil tage Sagen fra den Side, som er beslægtet med at anvende Løsgængerilovgivningen og skal fordre af disse Fruentimmer, at de skulle paavise et lovligt Erhverv, da man ellers strider ind imod dem, driver man dem ind paa Souteneurvæsenet, hvad der vil sige, at saadanne Fruentimmer anstafte sig en Person, som siger: Hun lever ikke af dette, jeg forsørger hende. Det er det, man forstaar ved Souteneurvæsenet. Det har foranlediget store Ulemper andetsteds, og det lukkes Døren op for ved dette Lovforslag, hvad jeg ikke tror, der vil være vundet noget ved.

Jeg har faaet det Indtryk af hele denne Forhandling, at egentlig ingen er tilfreds med Lovforslaget, som det ser ud nu, og at der ikke er ret mange, som ville være tilfredse med det, naar disse Endringer blive

vedtagne. (Ordføreren: Jo!) Ja, ikke ret mange, det kan nok være, der er enkelte. Men nu blot at ville gøre det som en Demonstration. (Ordføreren: Det er kun en enkelt Mand.) Ja, det er jo dog blevet sagt, og jeg vil dertil sige, at jeg kan nogenlunde forstaa, at man f. Eks. ved 2den Behandling af en Sag siger, at man vil give Lovforslaget et Indhold, som man nok kan se ikke vil være muligt, men man kun gør det som en Demonstration, men derimod synes jeg ikke, det er paa sin Plads her ved 3dje Behandling af et Lovforslag. Der synes jeg, Lovforslaget maa have en saadan Stikelse, at man kan vedkende sig det og sige, at saaledes ønsker man det ophøjet til Lov, hvis det andet Ting vil være saa god at gaa ind derpaa. Hvis de Herrer ikke ere tilfredse med Lovforslaget, saaledes som det lyder, synes jeg, at det for deres Vedkommende vilde være det konsekvanteste at stemme derimod.

Smidlertid er det blevet sagt, at man nu vil lade Sagen gaa over til Landstinget. Nu har man her tumlet med denne Sag i saa lang Tid, og der har været nedsat Udvalg, og man har prøvet den og gjort Forslag og Kontraforslag, men Resultatet er blevet, at man ikke har faaet noget ud, som man ret kunde synes om. Derfor vilde man nu lade Sagen gaa til Landstinget og se, hvad dette Ting kan faa ud deraf, hvad det kan gøre. Jeg ved ikke, om Landstinget nu vil kaste sig over denne Opgave. Jeg vil kun sige, at Landstinget her maa kunne sige det gamle: „vestigia terrent“, det vil sige, at det at behandle denne Sag, er at begynde sig ind i en Hule, hvor alle Sporene vende indad og ingen udad. Om Landstinget vil gøre det, skal jeg lade være usagt. Jeg tror ikke, at Landstinget vil kunne gøre det under gunstige Bærsler. Jeg tvivler stærkt paa, at Landstinget vil kunne løse denne Opgave bedre — det underer jeg mig ikke ved at sige — end dette Ting. For mig staar det overhovedet saaledes, at der ikke er noget besynderligt eller ydmygende i ikke at kunne løse denne Opgave, da det er Forhold, som man ligger og eksperimenterer med hele Verden over. Den ene Dag gennemfører man en Ordning, som man saa bliver ked af den næste Dag, for saa igen at indføre noget andet. Kort sagt, der har ikke dannet sig nogen almindelig velbegrunderet Anstuelse af, hvorledes Staten bør stille sig til dette Forhold, og naar saa er, er der ikke noget besynderligt i, at vi i dette lille Land og i denne dog forholdsvis ikke saa store By ikke kunne finde Løsningen paa dette Spørgsmaal, som man alle andre